

EEN VERHAAL OVER AVONTUUR,
VRIJHEID EN EEN ONGETEMD LEVEN

THE
Wilder
WAY

EVA ZU BECK

The Wilder Way

Een verhaal over avontuur, vrijheid en een
ongetemd leven

Eva zu Beck

KOSM•S

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Inhoud

Voorwoord	II
1 De dag dat ik alles achter me liet	13
2 Ewa	17
3 Aantekeningen voor een toekomstige ik	29
4 In een land zijn dat niet het jouwe is	45
5 'Dit is niks voor mij'	66
6 Geadopteerd door een Pakistaans gezin	74
7 Een oude dame in de bergen	87
8 Wat er gebeurt wanneer je viraal gaat	94
9 Kalashnikov-straat	105
10 Selfies met stamoudsten	116
11 Hoe je paarden koopt in Mongolië	123
12 Mijn <i>khiimori</i> , het windpaard	142
13 De echte Robinson Crusoe	158
14 Romantische piraten	174
15 Onder de drakenbloedbomen	183
16 <i>Paradise lost</i>	194
17 Ontsnapping via vrachtschip	210
18 Een nieuwe odyssee begint	217
19 Zingeving zonder god of kinderen	228
20 Drugskoerier of spion?	237
21 De duivelse wolf	248
22 Naar het noorden van Alaska	262
23 Een burn-out	278
24 Thuiskomen	291
25 De heks in het bos	302
26 De eindstreep	316
Epiloog	329
Dankbetuigingen	333

Voor mijn grootvader, die de reis inspireerde.
Voor de mensen die ik onderweg leerde kennen, en die het
verhaal inspireerden.

Voorwoord

Er is in de verste verte geen mens te bekennen. Mijn satellietzender werkt niet meer. Voor het eerst in 28 jaar ben ik echt helemaal alleen.

‘Ik zou hier niet moeten zijn,’ mompel ik in mezelf in een momentje van ultieme eerlijkheid. Het afgelopen uur heb ik op de grond gezeten, voorovergebogen over een gebroken zadel en plukte ik met mijn vieze nagels aan de leren touwtjes die ooit de goedkope houten zetel bij elkaar hadden gehouden. Eerder vandaag besloot een van mijn paarden te gaan springen en een majestueuze – maar ook destructieve – bok te geven, terwijl we langs een nogal vervaarlijk ogende rots reden. Het gevolg was een ravage: alles wat ik nodig had om in mijn eentje te overleven in de Mongoolse wildernis lag verspreid op de grond, binnen een straal van een meter of tien. En het pakzadel was stuk.

Ik doe mijn uiterste best het te repareren. De knopen zitten strak en zijn onmogelijk los te halen. Ik moet de touwtjes op zo’n manier vastmaken dat ik er tijdens mijn soloreis nog een week mee kan doen. In mijn groeiende wanhoop kreun ik en schop ik hard tegen het zadel. Dan kijk ik toe hoe het een paar meter van de heuvel af rolt. Beide paarden houden even op met grazen, heffen hun hoofden op en staren me aan.

‘Houd je oordeel maar voor jullie!’ roep ik. ‘Dat dit zadel stuk is, is niet mijn schuld.’ Met een ogenschijnlijke minachting laten ze hun hoofden weer naar de grond gaan en alles wat ik hoor is het zacht knapperende, smakkende vermalen van zomers gras

tussen hun tanden. Zij weten dat ik diep in de penarie zit. Zij vinden ook dat ik hier niet zou moeten zijn.

Maar ze zijn de enigen tegen wie ik kan klagen. Met zijn drieën hebben we een kamp aan de zijkant van een heuvel in een weidse ruige uitloper van het dunst bevolkte land op aarde.

Toen ik besloot om in mijn eentje met paarden door de Mongoolse wildernis te trekken, had ik wel verwacht dat ik op wat problemen zou stuiten. Mannen, wolven en beren stonden bovenaan mijn lijstje. Maar ik had niet verwacht dat andere dingen zó ontzettend mis konden gaan. Mijn lijf doet pijn van lange dagen in het zadel, gevolgd door lange avonden waarop ik mijn twee paarden verzorg, het kamp opsla en eten kook. Een nieuwe blauwe plek kleurt mijn heup – daar heeft mijn pakpaard me gebeten toen ik vanochtend zijn buikriem aansnoerde. Mijn hoofd gonst van alle dingen waar ik aan moet denken en waar ik nooit eerder over na heb hoeven denken: hebben mijn paarden genoeg water en voer? Rijd ik in de juiste richting? Waarschuwen die donkere wolken me voor een naderende storm? Word ik door iemand gevolgd? Vind ik vanavond wel een veilige plek?

Er is hier veel waar ik niet klaar voor was. Toch sta ik hier nu, in mijn zelfopgelegde vrijheid, en ik moet een manier vinden om ermee om te gaan. Als ik het zadel oppak van de plek waar het naartoe was gerold en verder ga met het repareren ervan, ben ik rustig en vastberaden. Ik had er een reden voor om hier alleen te zijn.

En diep vanbinnen weet ik dat moed niet iets is dat je langs de kant van de weg vindt. Het is iets dat je smeedt met je volledige durf, vanuit de diepten van angst, twijfel en wanhoop.

Hoofdstuk 1

De dag dat ik alles achter me liet

'Een wat ga je doen als je eenmaal in India bent?' vroeg mijn moeder toen ik even in Londen was om een vriend op te zoeken.

'Tijd doorbrengen met vrienden die ik via internet heb leren kennen,' antwoordde ik, terwijl ik zo nonchalant mogelijk probeerde te klinken. Ik zou eerst naar India vliegen, voor een korte tussenstop tussen Londen en Nepal, en ik hoopte dat het hebben van een online vriend in een ver land beter zou zijn dan helemaal geen vrienden in dat oord.

Het bleef even stil terwijl haar ogen me vanaf opzij opnamen.

'Ken je ze persoonlijk?' Ma's toon liet doorschemeren dat ze het antwoord niet wilde horen.

'Nee.' Ik wachtte even. 'Maar ze zien er niet uit als seriemoordenaars.' Ik geef toe dat ik de lat niet erg hoog had gelegd.

Ze knikte en liet de ruitenwissers sneller gaan om de heftige regen aan te kunnen, en ze leek al deze vreemde, nieuwe informatie in zich op te nemen. Veel van wat ik de laatste tijd had gedaan was vreemd en nieuw – niet alleen voor haar maar voor al mijn familie en vrienden. En voor mezelf was het ook allemaal vreemd en nieuw.

Mijn moeders lippenstiftrode stationwagen raasde over de natte weg, door de stortbui van een middag ergens begin maart. We waren op weg naar Heathrow Airport.

Achter in de auto lag een enorme paarse rugzak, waar ik een klein fortuin voor had neergeteld. Daarin zaten alle dingen die

ik nodig zou hebben gedurende een oneindige periode van onophoudelijk reizen. Ik gun mezelf een jaar. Misschien anderhalf, dacht ik, terwijl ik de paar essentiële spullen in die rugzak propte die ik bereid was zelf te dragen. Mijn enorme designergarderobe die ik zelf had uitgekozen ging naar een goed doel, en die dingen waar ik geen afstand van wilde doen belandden in mijn moeders kasten. Mijn trouwjurk zat daar ook bij.

‘Oké, maar wat ben je dan de komende paar weken van plan?’ probeerde mijn moeder nog eens.

‘Laat ik eens denken. Ik blijf ongeveer een maand in Nepal. We vliegen naar de gevaarlijkste luchthaven ter wereld en gaan dan twee weken hiken in de Himalaya, naar het basiskamp van de Mount Everest. En daarna ga ik een tijdje naar Pakistan.’

Mijn moeder schraapte haar keel, wat alles zei wat ze niet uitsprak.

‘Het komt goed, het is wel veilig,’ riep ik, voordat ze de kans kreeg om ook maar iets te zeggen wat ik niet wilde horen. Straal zelfvertrouwen uit! *Fake it till you make it!* Het voorspelbare zelfhulpadvies dat ik de afgelopen paar jaren tot me had genomen klonk me nu hol in de oren. In werkelijkheid had ik geen idee of het goed zou komen, en of het allemaal veilig zou zijn.

Op 26-jarige leeftijd stond ik op het punt om over de drempel te stappen van een compleet nieuw leven. Ik kon onmogelijk weten wat er aan die andere kant op me lag te wachten. Ik wist alleen dat ik nog nooit eerder was wezen hiken, laat staan in de hoogste bergen ter wereld; dat ik zou reizen naar landen die als ‘gevaarlijk’ te boek stonden op sites met reisadviezen en dat dit mijn laatste poging was om mijn leven te veranderen, om het niet te verliezen. Ik was nog steeds in shock dat het zo ver was gekomen.

‘Nou, we zijn er,’ zei mijn moeder, terwijl ze stopte voor Terminal 3 van Heathrow.

Ik keek uit het autoraampje naar een gestage stroom van mensen die hier in Londen via de roltrap verdwenen, om ergens aan de andere kant van de wereld weer op de vaste bodem te komen. Ik aarzelde.

Een zakenreiziger in een donker pak duwde een dure, zilverkleurige rolkoffer voor zich uit. Een gezin haastte zich naar de roltrap – de moeder droeg een baby op haar arm en een klein meisje probeerde haar bij te houden terwijl ze haar eigen speelgoedhandbagage meezeulde. Een verliefd stelletje dat elkaars handen vasthield zag eruit alsof ze op huwelijksreis gingen.

Welk reiscliché vertegenwoordigde ik zelf? Voor het eerst voelde ik me misplaatst toen ik op de luchthaven aankwam. Misschien moest ik gewoon accepteren dat ik een absoluut cliché was: een herstellende, perfectionistische *people pleaser* die in een quarterlifecrisis terecht was gekomen toen ze beseftte dat ze in een leugen had geleefd, en die – in plaats van in therapie te gaan – een enkele reis met het vliegtuig had geboekt en aan een reis begon om zichzelf te vinden. Nu ik voor het vliegveld stond klonk het ineens allemaal afgezaagd en bedacht. Waar zou dit alles me brengen?

‘Pas goed op jezelf,’ zei mijn moeder toen ze me knuffelde. ‘Wees voorzichtig daarginds.’

‘Het komt allemaal goed,’ antwoordde ik. ‘Ik heb gewoon wat ruimte nodig. Wie weet ben ik over een jaar wel terug.’ Mijn maag trok zich een beetje samen bij de gedachte terug te moeten keren, maar dat zei ik niet.

‘Vergeet niet dat je altijd terug kunt komen en bij mij mag wonen,’ zei ze.

Hoe dankbaar ik ook was voor dat aanbod: ik wilde alles doen wat in mijn macht lag om niet terug te hoeven naar een stad die werd bevolkt door de geesten van al mijn fouten.

‘Oké, dankjewel ma, dat stel ik heel erg op prijs.’

Ze hielp me om die paarse gigarugzak op te hijsen. Ik wankelde een beetje onder het gewicht ervan. Vanaf nu moest ik zien dat ding op de een of andere manier zelf op te krijgen.

‘Mam, wil je een fotootje van me maken?’

Ze maakte een filmpje, terwijl ik daar stond in mijn spijkerbroek, witte Converse sneakers die niet lang wit zouden blijven en een lichtgrijs shirt, het hield een beetje het midden tussen

een hardcore backpacker en Steve-Irwin-chique. Het zag ernaar uit dat ik klaar was om op zoek te gaan naar iets dat ik tot nu toe niet kende.

Ik zwaaide mijn moeder gedag en ging naar de roltrap. Hoe kun je jezelf ooit vinden als je niet eens weet waar je naar zoekt? vroeg ik me af, terwijl ik plotseling jaloers was op die zakenman, dat gezin, dat stelletje. Zij wisten tenminste wat hun uiteindelijke bestemming zou zijn. Zij wisten waarom ze reisden. Ik wist alleen dat ik een ticket naar Nepal had en een stoel bij het raam, dat alle reiswebsites zeiden dat ik voedselvergiftiging kon oplopen in Kathmandu, dat de plaatselijke delicatessen die je beslist moest proberen dumplings waren die ‘*momos*’ werden genoemd, en dat ik wanhopig graag de pijn wilde ontvluchten die me bij elke stap in Londen achtervolgde.

Hoofdstuk 2

Ewa

Leo en ik hadden elkaar ontmoet toen ik 21 jaar was. Hij was acht jaar ouder en ongelooflijk indrukwekkend. Hij had een doctoraat in de rechten gehaald aan een van 's werelds top-universiteiten, kon een gesprek voeren in allerlei verschillende talen, en in mijn ogen was hij de prins op het witte paard in hoogsteigen persoon: knap, intelligent en zelfverzekerd. Ik nam aan dat iedereen die hem leerde kennen verliefd op hem werd. Dat gold zeker voor mij. Ik stond op het punt af te studeren in talen en literatuur aan de universiteit van Oxford, en met onze fantastische diploma's en schitterende toekomstperspectieven had ik het gevoel dat wij met zijn tweeën de hele wereld wel aan zouden kunnen.

Na mijn afstuderen verhuisde ik van Oxford naar Brussel, waar Leo carrière maakte als veelbelovend jurist. Al snel vond ik een baan in Londen, en ging ik forenzen tussen die beide steden. Doordeweeks was ik in Londen en tijdens het weekend in Brussel.

Ik was aangenomen als eerste fulltimewerknemer van een jonge startup in de reismedia en werkte daar als hoofdredacteur. Naarmate het bedrijf groeide, werd mijn functie omvangrijker. Binnen enkele jaren leidde ik een team. Investeerders raakten geïnteresseerd in onze producten en begonnen er geld in te steken, en wij groeiden verder. Na investeringen volgden er werkingen. Er kwam een kantoor in New York. Er werden nieuwe teams ingehuurd. Oude teams verdwenen. Het motto van de

wereld van de startups leek ‘Handel snel, faal snel, leer snel’ te zijn. Wanneer ik niet aan een nieuw project werkte, verslond ik boeken met titels als *De lean startup* van Eric Ries en *Good to great* van Jim Collins. Ik ging er helemaal in mee. Dus zó ziet succes eruit, dacht ik, terwijl ik zag hoe het bezoekersaantal van onze website bleef groeien.

Het ene na het andere succes betekende dat ik nog langer mails typte, documenten maakte en presentaties samenstelde. Niets raars: gewoon weer zo’n jong iemand die zichzelf in de zakenwereld wilde bewijzen en elke minuut dat ze wakker was aan het werk was, die brandjes bluste terwijl ze onderweg was van en naar hetzelfde bureau. Ik werd behoorlijk beloond met een gestaag groeiend salaris en – misschien was dat belangrijker – het beeld van mezelf als iemand die succes heeft.

Leo en ik huurden een prachtig appartement met twee slaapkamers in een van de meer welgestelde wijken van Brussel, met hoge plafonds en uitzicht op de vele grijze en terracotta daken van de stad. In Londen huurde ik een kamer in een gemeenschappelijk huis. Leo kocht een sportwagen. We reisden vaak door Europa. In de weekenden dat we niet op reis waren, aten we in chique restaurants en feestten we in cocktailbars. Ambitieuus. Zo zag ik ons leven. We hadden geld, stabiliteit, geweldige banen – we hadden het allemaal voor elkaar. Het was precies het tegenovergestelde van hoe ik was opgegroeid. En hoe verder ik daar afstand van nam, dacht ik, hoe beter het was.

Volkomen onverwacht raakte mijn moeder op haar 21e zwanger, en ze grapte dat ik ‘een ongelukje’ was: het nevenproduct van een jeugdige liefdesaffaire waarvan niemand had verwacht dat het levens zo zou veranderen. In de loop van de tijd werd ze milder in haar oordeel. ‘Niet dat we jou niet wilden,’ verzekerde ze mij, ‘maar je kwam gewoon als een verrassing.’ Maar in het Polen van de jaren 90 werden verrassingen heel serieus genomen, en er werd snel een huwelijk geregeld zodat de goede naam van beide families in stand bleef. De bolle buik van mijn moeder

werd tijdens de trouwerij beleefd genegeerd.

Mijn beide ouders waren niet van plan om hun leven *on hold* te zetten en zich te wijden aan de opvoeding. En na een paar jaar bleken de lasten van een jong huwelijk voor hen te zwaar. En toen ze uiteindelijk niet in staat bleken om hun verschillen te overbruggen, gingen ze uit elkaar. Na de scheiding verhuisde mijn vader naar de Verenigde Staten, op zoek naar zijn American Dream. In die tijd, nog vóór WhatsApp en smartphones, was contact onderhouden een logistiek probleem, en omdat mijn ouders wrok jegens elkaar koesterden was dat probleem niet eenvoudig op te lossen. Mijn moeder was niet bereid te zorgen voor communicatiemogelijkheden. Mijn vader was druk met zijn nieuwe leven aan de andere kant van de wereld. In plaats van DM's te sturen, schreef ik brieven aan mijn vader, met het houterige handschrift van een zevenjarige, maar die brieven stuurde ik hem nooit. Hij ging van de VS naar Australië, en voor mijn gevoel hadden die oorden evengoed op een andere planeet kunnen liggen. Terwijl hij druk was met slecht betaalde immigrantenbaantjes, op toeristenvisa die hem nadrukkelijk verboden een baan te zoeken (waardoor hij soms in de problemen kwam), begon mijn moeder in Polen met een baantje als handelsreiziger. Ze was jong en ambitieus, en omdat mijn vader vrijwel helemaal afwezig was, stond zij in haar eentje voor de verantwoordelijkheid om de kost voor ons tweeën te verdienen. Ze verhuisde van de ene stad naar de andere en greep de kansen die haar werden geboden. Tegen de tijd dat ik twaalf was, had ik al op zes verschillende scholen gezeten.

Het zag ernaar uit dat het rustiger zou worden toen zij hertrouwde en we naar Warschau verhuisden – de Poolse hoofdstad. Maar nadat we een jaar lang op één plek hadden gewoond en ik net ging wennen aan mijn nieuwe thuis, stond ons leven weer op de kop. We verhuisden opnieuw: deze keer om bij mijn moeders nieuwe echtgenoot in Groot-Brittannië te gaan wonen. Ik kende maar weinig Engels en had geen idee hoe ik mijn leven in een ander land moest inrichten. De cultuurschok was enorm.

Britse scholen hebben een zekere reputatie, maar niet altijd om de juiste redenen. Het was moeilijk uit te maken wat vreemder voelde: het nieuwe land of het idee van een meisjesschool waar je een uniform moest dragen. In Polen sprak ik de taal, kon ik vrienden maken en dragen waar ik zin in had. Maar mijn nieuwe school werd bestierd door een kliek zwaarmoedige tienermeisjes en de grootste zonde die je kon begaan was dat je je witte blouse helemaal tot bovenaan dichtknoopte of vergat om 's ochtends je haar te wassen.

Engels was nieuw voor mij, en ik struikelde over de woorden. Elke keer dat ik iemand moest vragen iets te herhalen, gloeide ik van schaamte. Door dat soort dingen is het moeilijk erbij te horen en vrienden te maken, en de enige groep waar ik echt in paste was een mix van immigranten uit andere landen. In onze buitenbeentjesgroep zaten een heel lange Slowaakse die Barbora heette, Chen uit China, en Kiranjit en Mandeep, twee meiden van de tweede generatie uit India. We hadden allemaal 'rare' namen met een 'rare' spelling waar de andere Britse leerlingen niets van begrepen. Die van mij was Ewa. Een eenvoudige, heel gewone naam naar de Poolse standaard waar ik aan gewend was, uitgesproken met een v-klank in het midden, volgens het Poolse alfabet. Drie letters, meer niet: niets waar je over kon struikelen. *Eeh-va.*

'Dit jaar hebben we een nieuwe leerling,' had de hoofdmeester van mijn nieuwe Britse school gezegd, toen ze mij enthousiast voorstelde aan de rest van de klas. 'Ze komt uit Polen. Eh...' Ze fronste haar wenkbrauwen en boog zich over de namenlijst alsof ze probeerde een raadsel op te lossen dat daarop stond. Eindelijk kwam ze met een air van zelfverzekerdheid overeind en bracht ze uit:

'Joe-wa. Welkom! Welkom Joe-wa!'

Zo heet ik niet.

Ik vroeg me af hoe ik, op mijn twaalfde, ooit mijn plekje zou kunnen vinden in deze vreemde, nieuwe wereld.

Soms kwam er wat lucht in deze gevoelens van ontheemd-zijn, die ontstond wanneer ik op een plek was die niet vertrouwd voor me was maar waar ik geen druk voelde om me aan te passen of erbij te horen: plaatsen waar ik een buitenstaander mocht zijn. Twee keer per jaar, tijdens de schoolvakanties, zette mijn moeder me op het vliegtuig om naar mijn vader te gaan, die intussen in Azië woonde. Rond de tijd dat ik naar Groot-Brittannië verhuisde, hadden mijn vader en ik ons contact weer opgepikt. Toen internet gewoner werd en we via apps zoals Skype gemakkelijker met elkaar konden spreken, leerden we elkaar opnieuw kennen. Hij nodigde me uit in Hongkong, en zo vloog ik als veertienjarige helemaal in mijn eentje. Intussen maakten mijn ouders aan beide uiteinden van mijn vliegroute zich zorgen over mijn veiligheid.

In de daarop volgende jaren zat ik twee keer per jaar in een vliegtuig, hoog in de wolken en hoog boven alles waar ik een hekel aan had. Ik vluchtte. Tijdens die eerste reizen bouwden mijn vader en ik onze relatie helemaal opnieuw op. Toen dat eenmaal gelukt was, vond ik in hem mijn grootste vertrouweling en onze gezamenlijke avonturen gaven inspiratie aan mijn anders zo lusteloze, saaie leven. We reisden samen naar landen als Myanmar, Cambodja en Vietnam. Tot op dat moment had ik mijn hele leven in Europa doorgebracht, maar het proeven van de aromatische BBQ-chicken van Thaise straatkraampjes en het voelen van de vochtige atmosfeer in Hongkong omhulde me als een zware mantel – en op een brommer langs stoplichten racen in Ho Chi Minh-stad leek een droom die werkelijkheid werd.

Maar thuis in Engeland werd alles alleen maar moeilijker. Toen ik ging puberen werd ik luidruchtiger, kreeg ik steeds meer een mening, werd ik meer mezelf. Mijn moeders man en ik begonnen over ieder klein ding te ruziën.

‘Dit is mijn huis, niet dat van jou, en je doet wat ik zeg,’ gromde hij. Hoewel hij technisch gezien gelijk had, hielp dat niet om me er meer thuis te voelen. De plek waar ik een gevoel van veiligheid en stabiliteit zou moeten vinden werd de plek waar ik op mijn

onzekerst was. Elke interactie kon uitmonden in een aardbeving die het hele huishouden op de grondvesten deed schudden. Ik weigerde de klusjes te doen; hij weigerde om me uit huis te laten gaan. Ik weigerde te glimlachen; hij weigerde mij te erkennen. Hoe meer gespannen het thuis werd, des te meer ik fantaseerde over op mezelf gaan wonen en mijn eigen leven opbouwen.

Thuis en op school was ik een buitenbeentje. Ik voelde me nergens veilig. Tegen de tijd dat ik zestien was, deed ik regelmatig aan zelfbeschadiging. Ik kraste lijnen in mijn polsen met wat ik maar het gemakkelijkst te pakken kon krijgen: keukenmessen, scheermesjes, scharen. Met een gevoel van bevrediging keek ik toe hoe die groeven breder en groter werden. Dát was het enige in mijn leven wat ik kon beheersen. Al mijn zelfbeschadiging was een roep om hulp, maar mijn moeder had geen idee hoe ze zoiets moest aanpakken en ze twijfelde voortdurend of ze me naar mijn vader in Azië moest sturen om daar te wonen, of dat ze alles maar in de doofpot moest stoppen. Uiteindelijk bestond alle hulp die ik kreeg uit één enkele afspraak met een therapeut die vaststelde dat ik een ‘milde depressie, mogelijk een bipolaire stoornis’ had, en na die diagnose ben ik nooit teruggegaan. Ik bleef krassen in mijn lichaam kerven en telde de dagen tot het moment dat ik toestemming kreeg om het huis uit te gaan.

Ondanks het lijden thuis ging mijn Engels er op vooruit. Binnen een paar jaar was ik een modelleerling, waardoor mijn leraren verder konden kijken dan mijn meer rebelse neigingen. Ik nam piercings waar die niet zouden moeten zitten, ik gebruikte te veel make-up en droeg te veel sieraden (vanwege die piercings) en spijbelde zodra ik daar de kans toe kreeg. Ik moest regelmatig nablijven omdat ik de schoolregels had overtreden – die volgens mij achterhaald en conservatief waren. Maar de leraren konden niet boos op me blijven: mijn examenresultaten behoorden tot de beste in de geschiedenis van de school. Toen de lokale krant dit baanbrekende nieuws bracht, liet mijn moeder trots het artikel aan haar vrienden zien. Voor mij was dat een schrale troost.

Jaren eerder, voordat hij overleed, had mijn grootvader van mijn vaders kant me verteld over de universiteit van Oxford. Op een dag reden we langs een reclamebord met een enorm zwembad erop. Het was versierd met prachtige, blauwe mozaïektegels en leek te zijn gefotografeerd midden in een perfect groen gazon. Ik was zes jaar oud, maar zelfs in de ogen van een kind zag dit eruit als de definitie van succes. Ik keek er vol ontzag naar.

‘Opa, hoe kan ik zo’n zwembad bouwen?’ vroeg ik.

Hij keek me glimlachend aan en besloot mijn vraag serieus te beantwoorden.

‘Nou, als je gaat studeren aan de universiteit van Oxford en jurist wordt, dan zou je het je misschien gewoon kunnen veroorloven,’ zei hij. En ik knikte en dacht, zo jong als ik was, dat ik álles op alles zou zetten om naar de universiteit van Oxford te gaan.

Twaalf jaar nadat mijn grootvader dit tegen me had gezegd en elf jaar na zijn verscheiden werd ik aangenomen aan de universiteit van Oxford. Het was een moment van trots voor de hele familie. Maar voor mij was het bitterzoet omdat de persoon die me hiertoe had geïnspireerd het niet meer mocht meemaken.

Terwijl ik druk was mijn eigen leven als jongvolwassene op te bouwen, wilde ik op een bepaalde manier tegenover mijn ouders bewijzen dat ik het leven beter aankon dan zij – ondanks zichzelf. Ik wilde veiligheid en garanties. Voor mij moest het normaal zijn, tot in de puntjes geregeld. Ik kon hun fouten goedmaken door een leven op te bouwen dat een voorspelbaar traject zou volgen, waarin ik me nooit zorgen hoefde te maken over geld of weer ontheemd raken en telkens weer opnieuw moeten beginnen. Met zijn titel en solide carrière leek Leo precies de persoon om zo’n leven mee te vormen. Nu onze carrières beiden een vlucht begonnen te nemen was al die zekerheid ineens binnen handbereik. Huwelijk, hypotheek, kinderen. We zouden waarschijnlijk gaan trouwen, dan een eigen huis kopen en dan... wat dan? ‘Maakt niet uit, we hebben de tijd om daarover na te

VAN AVONTURIER EN PRESENTATRICE VAN NATIONAL GEOGRAPHIC, EVA ZU BECK

Eva zu Beck lijkt alles te hebben: een diploma van Oxford, een goed-betaalde baan in de financiële sector in Londen en een liefhebberende echtgenoot. Toch heeft ze het gevoel dat ze de droom van iemand anders leeft. Ze koopt een enkeltje Nepal en laat haar veilige leven achter. In de jaren die volgen reist Eva naar afgelegen oorden, bouwt ze een betrokken online community op en verandert ze van iemand die leefde volgens het ideaalbeeld van de maatschappij naar iemand die haar eigen pad volgt. In de tussentijd worstelt Eva met de spanning tussen haar reislust en het verlangen naar een plek om thuis te noemen.

The Wilder Way is het ongelooflijke verhaal van Eva die op haar eigen voorwaarden over de wereld reist. Een ode aan vrijheid, een oproep om je eigen weg te nemen en een blauwdruk voor een avontuurlijk leven.

**‘EEN DIEP PERSOONLIJK INZICHT IN EVA ALS
PERSOON EN HAAR ZOEKTOCHT NAAR ZICHZELF.’**

– NORALY SCHOENMAKER (ITCHY BOOTS),
BESTSELLERAUTEUR VAN *KEERPUNT*

**KOS
M•S**

NUR 320
Kosmos Uitgevers,
Utrecht/Antwerpen